

var givet provisorisk, blev fortsat; det har han selv stillet Forslag om. Nei, det har jeg en ganske naturlig Opfordring til at tilbagevise, at man skulde godkjennde en Foranstaltning, fordi man stemmer for en Bevilling, der staar i Forbindelse dermed, naar man samtidig her udtaler en Reservation med Hensyn til Retsstandpunktet. Men nu skal det ærede Medlem til at forsvare den helt nye Position, som han har indtaget i Aar, og som han naturligtvis har let ved at indtage, da han er sikker paa ikke at faae Mtertal for sine Indstillinger. Saa opstiller det ærede Medlem disse Theorier i fuldstændig Modstrid med, hvad han har gjort for. Det kan noget undskyldes Hæftigheden, men det kan ikke medføre, at jeg skal komme ind paa en længere Diskussion derom med det ærede Medlem. Det ærede Medlems Fortid og hans egne Handlinger slaa fuldstændig til Jorden Alt, hvad han der staar og siger.

Berg: Det er mere Fantasi end Virkelighed, hvad den ærede Ordfører siger. Jeg har ikke ved nogen Afstemning havt det Diemed at ville give Ministeriet Veilighed til at udstede provisoriske Love. Min Afstemning og min Stilling i Fjor havde kun til Diemed at faae en Finantslov. Den fik vi ikke. Jeg har ikke været med til at bevilge en eneste Ore til dette Ministerium siden 1ste April 1885. Jeg har altsaa holdt mig det ærede Medlems Forskrift efterrettelig ikke af pure Dumhed at give dette Ministerium nogen Bevilling, saa at det ærede Medlem ikke kan klage over min Konsekvens, thi den er sikker nok. Naar det ærede Medlem siger, at jeg har været ivrig for Forskættelsen af provisoriske Bevillinger, skulde det ærede Medlem hellere lade den Tale fare, det er Talemaader og ingen Beviser. Hvor staar det, at jeg har været ivrig for dette eller hint? Jeg vil indrømme det ærede Medlem, at de provisoriske Binduer, som jeg har været med til at foreslaa, gaar jeg ikke at føre Rigsrets-anklage for Grundlovsbrud af Ministeriet for, naar vi faae et grundlovsstro Ministerium. Altsaa det, man har været med til at mindre Bevillinger under Forudsætning af, at der kom en Finantslov og grundlovmæssige Tilstande under et Ministerium, der er enigt med os om Grundlovens Forstaaelse, vedkommer slet ikke den ærede Ordførers Politik. Den er noget helt Andet, den skal dække saa mange provisoriske Bevillinger som muligt, ogsaa de store provisoriske Foranstaltninger, der ere blevne begyndt i Fjor under det Finantsprovisorium, der

ligger i Finantsudvalget, og som er værre end noget tidligere. Det er slet helt anden Politik, som ligger fjernt fra mit Standpunkt. Det forlanger jeg ikke, at det ærede Medlem skal forstaa nu, da vi ere komne saa langt bort fra den Tid, da vi forstod hinanden i denne Sag. I 1884—85 og i den følgende Tid forstod vi hinanden, men have vi nu samme Tanke, er Sproget i alt Fald meget forskjelligt. Det ærede Medlem omtalte det, der laa for i Slutningen af 1885 til 3die Behandling. Ja, det ærede Medlem holdt da sin Filippika mod Alt, hvad der angik Gjedserbanen, der nu er den Kjøbenhavn, han omfatter med den største Varme med Hensyn til hele Trafikken her til Lands, ganske særlig som Forlystelsesbane for Tivoli og andre Forlystelser i Kjøbenhavn — endnu har den ikke havt væsentlig Betydning hverken for Person- eller Godstrafikken mellem de Lande (Indenrigsministeren: Det kan komme). Ja, det kan komme, men den kommer da til at konkurrere med Viniens Korstør-Kiel, som kræver Aar efter Aar større Tilskud og navnlig i de senere Aar ganske enorme. Saa siger det ærede Medlem, at saaledes stillede vi os der, og at dette her er analogt. Det skulde det ærede Medlem ogsaa spare. Nei, der forelaa slet ingen vedtaget approberet Forpagtningsskontrakt den Gang, den blev først approberet den 1ste April 1886. Der forelaa ingen Bevilling til noget som helst vedkommende Gjedserbanen den Gang. Hvorledes kan han saa sige, at der er Sammenligning? Den kunde ikke foreligge den Gang; thi Forpagtningssagen traadte først i Kraft den 1ste Juli 1886, og først da begyndte at løbe den nye Historie. Det første Regnskabsaar for Gjedserbanen og den Volland—Falksterke Bane var fra 1ste Juli 1886 til 1ste Januar 1887 og Regnskabet derfor blev først aflagt den 31te Marts eller Mai 1887. Det er det sidste og eneste Regnskab, vi have om den Sag. Først nu kan det vise sig, om der i Virkeligheden ikke direkte foreligger Krav til os som ved Ribebanen. Stillingen er i flere Henseender en anden. Men der foreligger Bevis for, at Statsbanen har lidt Tab ved denne Forpagtningsskontrakt, og det vide vi først nu. Lad os tale om det ved Endringsforslag Nr. 168. Det er altsaa fuldstændig forskjelligt. Naar De ville læse det ærede Medlems Foredrag da — jeg har henvist til det i min Betænkning — om Ribebanen og Gjedserbanen, ville De se, hvorledes han der udtalte sig om hele dette Spørgsmaal og forlangte, at der med Hensyn til disse foreløbige Aftaler nu skulde